

„El va împărți prada cu cei puternici”¹

[Isaia 53.12]

Într-un oraș din zona Ostmark [Denumirea istorică a Austriei din Evul Mediu], un circ ambulant își ridicase corturile. Tot felul de lucruri i se ofereau publicului. În punctul central al interesului pentru bărbați și bărbații tineri ai orașului era în fiecare seară lupta cu marele urs brun. Interesant la această luptă era că nu era nevoie să fii numai spectator, ci puteai să iei activ parte la luptă și să-ți măsoari puterile cu ursul. La aceasta invitase în mod deosebit și direcțiunea ciroului. Acela, așa se spunea, care îl învinge pe urs, primește zece mărci răsplată. În fiecare seară se anunța o ceată de bărbați care se declarau pregătiți să lupte cu ursul. Dar rezultatul luptelor era mereu același. Niciunul nu putea să izbutească ceva împotriva puterii uriașe a animalului. Ursul părea invincibil. Apoi, într-o seară s-a anunțat un bărbat care cica dispunea de forțe fizice extraordinare. Și într-adevăr, ce le-ar fi plăcut să facă tuturor înaintașilor săi, dar nu i-a reușit niciunui, aceea a izbutit el: l-a învins pe urs și la trântit la podea. În ovațiile puternice ale publicului a primit răsplata stabilită.

Câteva săptămâni mai târziu a fost evanghelizare în același oraș. Un evanghelist din altă localitate a propovăduit vestea bună a Evangheliei într-o sală, în fiecare seară. Sala era mereu plină cu ascultători. Atunci, într-o seară au fost văzuți în spate de tot, pe ultima bancă, câțiva flăcăi arătând dubios. În mijloc ședea cel pe care îl numeau învingătorul ursului, acel bărbat mare, puternic, pe care îl admirau mulți pentru puterea sa fizică extraordinară. Dar ce vrea el cu însoțitorii în adunarea de evanghelizare? Nu pare că a venit ca cei mulți care stau în fața lui, ca să audă mesajul mântuitor. Nu, el chiar are alte intenții. Abia auzise despre evanghelizarea din oraș, că a hotărât să meargă acolo cu câțiva prieteni și să deranjeze prelegerile. El era ateu și un vrăjmaș fanatic al creștinismului. Venise cu intenția fermă de a împrăștia cu forța adunarea și de a pune capăt „prostirii poporului”. Acum ședea acolo și aștepta o ocazie favorabilă pentru aceasta.

Evanghelistul vorbea deja de mai mult timp și tot nu se întâmpla nimic. Însoțitorii ateului se mirau de conducătorul lor. Ei îl priveau dintr-o parte. Ce era aceasta? Cum i s-a schimbat fața! Trăsătura batjocoritoare dispăruse. Ochii săi erau fixați neclintit spre vorbitor. Teamă și dor erau în privirea sa, ca și când ar fi fost apucat de teama celor spuse de vorbitor, și totuși nu voia să-i treacă nimic pe lângă urechi și să piardă ceva. Abia se terminase adunarea, că el s-a sculat și s-a dus în față, dar nu să-i mai spună slujitorului lui Hristos vreo grosolănie, ci pentru a-i mărturisi că în seara aceasta Unul mai tare i-a biruit inima și că nu mai voia să-L evite pe acest „mai tare”.

Evanghelistul nu știa pe cine avea în fața lui. Apoi, când a aflat, a trebuit să se gândească la vechea vorbă a profetului, care spune despre cel mai tare: „De aceea Îi voi da o mulțime mare ca pradă și va avea pe cei puternici ca pradă, pentru că Și-a dat sufletul la moarte și a fost numărat cu cei fărădelege; și a purtat păcatul multora și a mijlocit pentru cei fărădelege.” (Isaia 53.12 – textul Luther).

Da, ferice de omul care se întâlnește cu acesta „mai tare” și apoi mărturisește împreună cu Ieremia: „M-ai înduplecat, DOAMNE, și am fost înduplecat. Tu ești mai tare decât mine și ai învins” (Ieremia 20.7).

W. G., din „Berliner Ev. Sonntagsblatt”.

Titlul original: „Er wird die Starken zum Raube haben”
din *Samenkörner (Neue Folge 28) 1934*, pag. 194-196.

¹ Nota traducătorului: Sau „Pe cei puternici îi va primi ca pradă”.